

Sygn. akt	III AUa 1211/12
------------------	------------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **27 lutego 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.) SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **27 lutego 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **K. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o wcześniejszą emeryturę

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawczynię

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **24 lipca 2012 r.** sygn. akt **IV U 840/12**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 1211/12

UZASADNIENIE

K. K. (ur. (...)) od 1 lipca 1995r. nabyła prawo do wcześniejszej emerytury w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 15 maja 1989r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (dowód : decyzja z 20 listopada 1995r. ZUS Oddziału w P. k. 16 akt emerytalnych).

Dwoma decyzjami z tej samej daty 21 czerwca 2011r. organ rentowy na podstawie art. 114 ust. 1 a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS - wstrzymał od 1 lipca 2011r. – wypłatę uprzednio przyznanej emerytury wnioskodawczyni , jednocześnie odmawiając do niej prawa i uchylając decyzje pierwszorzadowa przyznająca emeryturę.

Powyższe decyzje nie były kwestionowane przez wnioskodawczynię odwołaniem do Sądu.

7 maja 2012r. do organu rentowego wpłynęła skarga K. K., (omyłkowo pierwotnie skierowana do Sądu Okręgowego w Rzeszowie), w której domaga się ona wznowienia postępowania zakończonego, wydaną przez organ rentowy decyzją 21 czerwca 2011r., wstrzymującą wypłatę uprzednio przyznanej na jej rzecz emerytury. W uzasadnieniu skarżąca podała, że wyrokiem wydanym przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z Konstytucją RP zostały uznane przepisy , które stanowiły podstawę wstrzymania wypłacanej na jej rzecz emerytury, co uzasadnia , w sytuacji jej dotyczącej, wznowienie postępowania i żądanie „odwieszenia przyznanej jej wcześniej emerytury”, gdyż była ona emeryturą bezterminową. Niezależnie od powyższego w skardze został sformułowany wniosek o wypłacenie „wstrzymanych świadczeń” wraz z odsetkami od dnia wymagalności do dnia zapłaty.

Rozpoznając skargę ZUS Oddział w R. decyzja wydana 17 maja 2012r. odmówił wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną Zakładu, z 21 czerwca 2011r., odmawiającą uprawnienia do emerytury adresatce decyzji tj. K. K.. W uzasadnieniu wskazał, precyzując powołaną w skardze podstawę wznowienia, poprzez przywołanie daty i sygnatury wyroku TK (z 28 listopada 2012r., sygn. K 5/11), że orzekł on o niezgodności art. 114 ust. 1 a ustawy z 17 grudnia 1998r, o emeryturach i rentach z FUS z art. 67 Konstytucji RP , równocześnie podając iż wyrok powyższy został ogłoszony w Dzienniku Ustaw 8 marca 2012r. pod poz. 251.i z tym, to dniem, zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji RP wszedł w życie.

W dalszej części organ rentowy przywołał treści przepisu art. 145 a § 2 ustawy z 14 czerwca 1960 kodeks postępowania administracyjnego (Dz U nr 98 z 2000, poz. 1071 z późn zm.) stwarzający możliwość wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną w sytuacji kiedy TK orzekł o niezgodności aktu normatywnego, z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą na podstawie którego została wydana decyzja. Jednocześnie organ rentowy podkreślił, powołując §2 tego artykułu, iż skargę o wznowienie postępowania na tej to właśnie podstawie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia TK.

Odnosząc powyższe do okoliczności w rozpoznawanej sprawie organ rentowy stwierdził, że ustawowy termin do wniesienia skargi upłynął w dacie 10 kwietnia 2012r. i z uwagi na fakt, że skarga została zgłoszona 7 maja 2012r., a więc po terminie - należało orzec jak w petitum decyzji na podstawie art. 149 §3 kpa.

W odwołaniu skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie K. K. wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i przywrócenie prawa do wcześniejszej emerytury oraz zasądzenie od strony pozwanej „wstrzymanych kwot emerytury wraz z odsetkami, a ponadto zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych”.

W uzasadnieniu naprowadziła, te same okoliczności jakie zawierała skarga o wznowienie postępowania, zarzucając jednocześnie iż nieuprawnione było zastosowanie w sytuacji jej dotyczącej art. 145 a §2 kpa, a to z tej przyczyny, że ustawodawca przewidział również 5 – letni termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania uzasadnionej podstawą jaką stanowi orzeczenie TK.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przywołując praktycznie tożsamą argumentacją z tą jaka zawierała zaskarżona decyzja, dodatkowo podnosząc, że miesięczny termin do wniesienia skargi upływał 10 kwietnia 2012r. pomimo, że orzeczenie TK zostało ogłoszone 8 marca 2012r. , gdyż termin miesięczny liczony od tej daty upływał w dniu świątecznym i w związku z tym miał zastosowanie przepis art. 57 §4 kpa , w myśl którego jeżeli koniec terminu przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy dzień powszedni. Niezależnie od powyższego organ rentowy, w końcowym fragmencie odpowiedzi na

odwołanie uzasadnił właściwość Sądu do rozpoznania odwołania od decyzji wydanej 21 czerwca 2012r., przywołując w tym miejscu art. 149 §3 kpa w zw. z art. 83 b ust. 1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Na odpowiedzi na odwołanie wnioskodawczyni odpowiedziała pismem procesowym z 20 czerwca 2012r. - wnosząc o odrzuceniu wniosku strony pozwanej o oddalenie odwołania.

Sąd I instancji rozpoznając odwołanie przeprowadził dowód z akt emerytalnych wnioskodawczyni prowadzonych przez organ rentowy, a następnie wyrokiem z 24 lipca 2012r. orzekł o jego oddalaniu. W uzasadnieniu wskazał, w pierwszej kolejności na niekwestionowane przez strony okoliczności, dotyczące w szczególności objętej skargą decyzji, rozstrzygającej m. inn. o uchyleniu decyzji przyznającej wnioskodawczyni wcześniejszą emeryturę z tytułu opieki nad dzieckiem, a następnie przytoczył treść skargi, w tym wyprowadzoną podstawę wznowienia postępowania, i dalej jej zgłoszeni. Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd w całości zaakceptował rozstrzygnięcie zawarte w kwestionowanej odwołaniem decyzji, akcentując fakt, że organ rentowy badając wstępnie skargę zobligowany był do przesądzenia, czy została ona złożona z zachowaniem terminu przewidzianego prawem. W dalszej części przywołał treść przepisu art. 145 a §2 kpa stwierdzając, że jej złożenie nastąpiło po upływie terminu miesięcznego, przewidzianego do jej złożenia, gdyż termin ten upływał 10 kwietnia 2012r. - skarga natomiast wpłynęła do organu rentowego 7 maja 2012r.

Odnosząc się do argumentacji wnioskodawczyni zawartej w odwołaniu, Sąd stwierdził, że fakt nabycia prawa do wcześniejszej emerytury nie był równoznaczny z niemożnością późniejszego pozbawienia jej tego uprawnienia w wyniku weryfikacji wydanej przez organ rentowy decyzji. Zaakcentował, że z materiału dowodowego zgromadzonego przez stronę pozwaną wynika, że dokumentacja z przebiegu leczenia dziecka wnioskodawczyni nie uzasadniała jej uprawnienia do świadczenia emerytalnego, gdyż dziecko nie wymagało stałej opieki matki.

Powyższe uzasadniało orzeczenie o oddaleniu odwołania, w podstawie prawnej to którego Sąd powołał art. 477¹⁴ §1 kpc.

Wyrok powyższy apelacją do Sądu II instancji zaskarżyła K. K. zarzucając, iż jego wydanie nastąpiło z naruszeniem prawa procesowego poprzez wskazanie na przepis art. 146 §1 kpa, a także bezkrytyczne przyjęcie przez Sąd I instancji, że złożenie skargi nastąpiło z uchybieniem miesięcznego terminu od daty wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Apelacja formułuje jedyny wniosek, a mianowicie o uchylenie kwestionowanego nią wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu apelująca przywołała tę samą argumentację, jaką zawierało skierowane do Sądu I instancji odwołanie, a także jaką zawarła w piśmie procesowym z 20 czerwca 2012r.

Sąd II instancji zważy, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona i dlatego podlega oddaleniu.

Rozstrzygnięcie bowiem zawarte w kwestionowanym nią wyroku jest trafne i odpowiada prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te które ze względu na treść przepisu art. 378 kpc, Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu.

Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń które zadecydowały o merytorycznym sposobie rozstrzygnięcia sprawy, a które to akceptuje Sąd II instancji

i przyjmuje jako swoje.

Wypadnie zatem w tym miejscu powtórzyć za Sądem I instancji, że organ rentowy był w prawie, poddając wstępnie skargę badaniu, odmówić wznowienia postępowania z tej przyczyny, że została ona złożona z uchybieniem terminu przewidzianego w art. 145 a §2 kpa.

Przypomnieć zatem wypadnie, że termin miesięczny jest liczony od daty wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego, co w okolicznościach rozpoznawanej sprawy oznaczało datę 8 marca 2012r. (ogłoszenie wyroku w Dzienniku Ustaw z 8 marca 2012r. pod poz. 252). Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepis art. 57 §4 kpa , który w okolicznościach rozpoznawanej sprawy ma znaczenie, gdyż przedłuża miesięczny termin do wniesienia skargi do 10 kwietnia 2012r. z uwagi na fakt, że upływał w dniu świątecznym i w takiej sytuacji za ostatni dzień terminu, uważa się następny dzień powszedni. Wobec zatem faktu, że K. K. złożyła skargę 7 maja ubiegłego roku, prawidłowo organ rentowy odmówił wznowienia postępowania w sprawie jej dotyczącej, a Sąd I instancji zasadnie zaakceptował to stanowisko.

Odnosząc się do zarzutu zawartego w apelacji, iż tak organ rentowy, jak i Sąd I instancji w okolicznościach niniejszej sprawy nie wziął pod uwagę, dyspozycji przepisu art. 146 §1 kpa , przyjdzie stwierdzić, że przepis ten nie ma zastosowania do sytuacji wnioskodawczyni.

Z treści tego przepisu wynika bowiem, że strona pozbawiona jest możliwości wznowienia postępowania w oparciu o podstawę określoną przepisem art. 145 a §1 kpa, w przypadku kiedy od daty doręczenia jej niekorzystnej decyzji do daty wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny upłynęło 5 lat, pomimo zachowania przez tę stronę miesięcznego terminu (art. 145 a §2 kpa) do zgłoszenia skargi, od daty wejścia w życie orzeczenia TK.

W świetle wyżej naprowadzonych okoliczności, apelacja nie mogła odnieść pożądanego skutku, dlatego wobec braku podstaw, zarówno faktycznych jak i prawnych orzeczono jak w wyroku na podstawie art. 385 kpc.

Zarządzenie:

1. (...)
2. (...)